

(Бо всюди сироти — леданці)
У наймах виріс сирота,
Неначе батькова дитина.
Отто-ж той самий сиротина
У наймах, сяк собі то так,
Придбав сїрома грошенят,
Одежу справив, жупанину,
Та ні відсїл і ні відтіл
Кунив садок і хатину;
Подякував за хліб, за сіль
І за науку добрим людям,
Та до вдовівни на-виростець
Шелесть за рушниками.
Не торгувались з старостами,
Як те бува з багатирями.
Не торгувавсь і пан-отець
(На диво людям та на чудо!) :
За три кони звівчав у будець,
Без нихи, так, як довелось...
Оттут-то, голубе мій сизий,
Оттут-то й лихо почалось.

III.

Уже, либонь після Покрови,
Вертав ся з Дону я, та знову
(Бо я вже двічі посилав
До дівчини за рушниками)
Послать і в-третє міркував, —
Та з чумаками, та з волами
Як-раз в неділю на весільє
До удовівни причвалав.
Пропало, все добро пропало,
Ані щітинки не зосталось!...
Пропав і я, та не в шинку,
А на „кобилі"... На віку
Всі люде бачать лихо, сину;
Але такого, мій єдиний,
Такого лютого ніхто,
Ніхто і з-далека не бачив,
Як я, лукавий! А тим часом
Просохли очі у вдови;
Неначе в Бога за дверима,